

Vigtigheden af at passe på hinanden

Når man arbejder med mennesker i organisationer har jeg lagt mærke til at det tit og ofte, at de fleste konflikter på en arbejdsplads sjældent begynder med de store ord – men med de små.

En negativ kommentar i forbifarten.

Et suk til et møde, eller rullen med øjnene.

En ironisk bemærkning, der får nogle til at smile, men andre til at tie.

I dag taler man om mikroaggressioner. Et moderne ord for noget, der sådan set altid har eksisteret: små stik i kommunikationen, som måske ikke er ment som sårende, men som alligevel rammer. De kan være både aktive og direkte eller passive og indirekte.

Men det er ikke omkostningsfrit at sige noget til hinanden på en arbejdsplads. Særligt ikke når organisationen er under pres. Når forandringer står for døren. Når tempoet stiger, og tålmodigheden falder. Så sker der noget med vores måde at tale på. Vi bliver måske kortere for hovedet. Mere ironiske. Mere skarpe.

Det betyder ikke nødvendigvis, at vi vil hinanden det ondt. Men vi kan alligevel godt komme til at krænke hinanden. Der er heldigvis nogle enkle greb, som organisationer kan arbejde med:

- Stop op ved de små bemærkninger – de er ofte signaler på noget større.
- Skab et rum, hvor man kan sige: “Den kommentar ramte mig faktisk.”
- Tal om tonen i teamet, ikke kun om opgaverne.
- Og måske allervigtigst: vær nysgerrige på hvad der ligger bag, før I bliver defensive.

Det kan lyde banalt, men det er det ikke.

En arbejdsplads bliver ikke bedre af, at vi aldrig træder ved siden af. Den bliver bedre af, at vi kan tale om det, når vi træder ved siden af.